

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3960/2546

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1001, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 27, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 94, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94, ป.วิ.พ. มาตรา 271, ป.พ.พ. มาตรา 193/32

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ น. เข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลล้มละลายกลางสั่งรับฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์คดีจึงอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลาย จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายที่จะสั่งคำร้องของ น. ที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลล้มละลายกลางไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ น. เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ มูลหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินซึ่งอาจใช้สิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามสิทธิที่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีอยู่ตามตราสารและสัญญาตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2532 แต่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์กลับนำหนี้ที่มีอยู่มาฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 จึงขาดอายุความฟ้องร้องในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินที่มีกำหนดเวลา 3 ปีและมูลหนี้ตามสัญญาขายลดตัวเงินที่มีกำหนดเวลา 10 ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 และมาตรา 193/30 แล้ว แม้ศาลล้มละลายกลางจะได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดโดยมิได้มีการยกเหตุเรื่องอายุความขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ก็ตาม ก็หาใช่ศาลล้มละลายกลางได้วินิจฉัยยอมรับรองว่าเป็นหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้ไม่ อีกทั้งกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 27 ในส่วนของการขอรับชำระหนี้เป็นกระบวนการพิจารณาที่แยกต่างหากจากกระบวนการพิจารณาคดีและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ เมื่อบทบัญญัติในมาตรา 91, 94, 106, 107 และ 108 ได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และศาลที่จะต้องพิจารณาในชั้นขอรับชำระหนี้อีกครั้งหนึ่งด้วยว่าหนี้ที่เจ้าหนี้แต่ละรายยื่นคำขอรับชำระหนี้ เป็นหนี้ที่ขอรับชำระหนี้ได้หรือไม่ แม้หนี้ที่เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้มานั้นจะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำนามากกว่าอ้างฟ้องเป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วก็ตาม แต่ก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ เมื่อหนี้ที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระเป็นหนี้ที่ขาดอายุความ จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 94(1)

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 วรรคสอง จักัด (มหาชน) เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามสัญญาแพคเกจเครดิตเป็นเงิน 156,740,068.49 บาทเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้นำลูกหนี้และเจ้าหนี้ทั้งหลายตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้รายนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วหาความเห็นว่า สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เป็นเรื่องสัญญาขายลดตัวเงินและตัวสัญญาใช้เงิน มิใช่สัญญาแพคเกจเครดิต และหนี้ตามสัญญาดังกล่าวขาดอายุความแล้ว เป็นหนี้ที่จะฟ้องร้องให้บังคับคดีไม่ได้จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 94 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483

เห็นควรให้ยกค่าขอรับชำระหนี้รายนี้เสียทั้งสิ้นตามมาตรา 107(1) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกค่าขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีล้มละลายพิพากษากลับ ให้เจ้าหนี้ ได้รับชำระหนี้จำนวน 156,740,068.49 บาท ตามค่าขอรับชำระหนี้ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ หักเงินจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนเจ้าหนี้ แต่ค่าทนายความ ให้เป็นพับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "เห็นสมควรวินิจฉัย ปัญหาเรื่องการเข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมเสียก่อน ปรากฏว่าขณะที่ศาลล้มละลายกลาง มีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมนั้น เป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลล้มละลายกลางสั่งรับฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว คดีจึงอยู่ ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลาย จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดี ล้มละลายที่จะสั่งคำร้องของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความ แทนโจทก์ ศาลล้มละลายกลางไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ การที่ศาลล้มละลายกลางสั่งอนุญาตตาม คำร้องจึงไม่ชอบให้ยกคำสั่งของศาลล้มละลายกลางที่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ และเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำร้องของธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วว่าโจทก์ได้โอนสิทธิเรียกร้อง รวมทั้งสิทธิในทรัพย์สินที่เป็นประกัน หนี้ทั้งหมดที่มีต่อจำเลยให้แก่ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วศาลฎีกาแผนกคดี ล้มละลายจึงมีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทน โจทก์ได้อีก ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งคัดค้านว่าลูกหนี้ได้ ทำสัญญาขายลดตัวเงินฉบับลงวันที่ 19 สิงหาคม 2531 กับเจ้าหนี้ โดยมีนายกังวาล ต้นติพงศ์ อนันต์ และนายทวี ต้นติพงศ์อนันต์ กรรมการของลูกหนี้ทำสัญญาค้ำประกัน ต่อมาวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 ลูกหนี้ได้ออกตัวสัญญาใช้เงินเลขที่ พี.612/2532 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 สัญญาจะจ่ายเงินจำนวน 55,000,000 บาท แก่เจ้าหนี้ภายใน 95 วัน นับแต่วันที่ลงในตัว โดยมีนาย กังวาลและนายทวีเป็นผู้อาวัลและนำมาขายลดให้แก่เจ้าหนี้ เมื่อครบกำหนดใช้เงินแล้ว ลูกหนี้ไม่ ชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้นำมูลหนี้ตาม ตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินพร้อมด้วยดอกเบี้ยรวมเป็นเงิน 156,740,068.49 บาท ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้ เมื่อศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด เจ้าหนี้จึงยื่นคำขอรับชำระหนี้จำนวนนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าเจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้หรือไม่ เห็นว่า มูลหนี้ ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน และสัญญาขายลดตัวเงิน ตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวถึงกำหนดชำระเงินวันที่ 10 ตุลาคม 2532 และเจ้าหนี้ในฐานะเป็นผู้รับเงิน ตามตัวสัญญาใช้เงินก็ดี หรือในฐานะผู้ทรงตัวสัญญาใช้เงินตามสัญญาขายลดตัวเงินก็ดี อาจใช้ สิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระเงินตามสิทธิที่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีอยู่ตามตราสารและสัญญาเช่น ที่กล่าวมาตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2532 แต่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์กลับนำหนี้ที่มีอยู่ดังกล่าวมาฟ้อง ลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 จึงขาดอายุความฟ้องร้องในมูลหนี้ตาม ตัวสัญญาใช้เงินที่มีกำหนดเวลา 3 ปี และมูลหนี้ตามสัญญาขายลดตัวเงินที่มีกำหนดเวลา 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 และมาตรา 193/30 แล้ว แม้ในการ พิจารณาคดีของศาลล้มละลายกลางจะได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดโดยมิได้มีการยก

เหตุเรื่องอายุความขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ก็ตาม ก็หาใช้ว่าศาลล้มละลายกลางได้วินิจฉัยยอมรับรองว่าเป็นหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้ อีกทั้งกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ในส่วนการขอรับชำระหนี้เป็นกระบวนการพิจารณาที่แยกต่างหากจากกระบวนการพิจารณาชั้นฟ้องคดีและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ตั้งจะเห็นได้โดยแจ้งชัดตามมาตรา 27 ที่บัญญัติว่า"เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว เจ้าหนี้จะขอรับชำระหนี้ได้ก็แต่โดยปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัตินี้ แม้จะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือเป็นเจ้าหนี้ที่ได้ฟ้องคดีแพ่งไว้แล้ว แต่คดียังอยู่ในระหว่างพิจารณาก็ตาม" และเมื่อพิจารณาประกอบกับบทบัญญัติในมาตรา 91, 94, 106, 107 และ 108 แล้ว จะเห็นได้ว่าได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และศาลที่จะต้องพิจารณาในชั้นขอรับชำระหนี้อีกครั้งหนึ่งด้วยว่าหนี้ที่เจ้าหนี้แต่ละรายยื่นคำขอรับชำระหนี้ เป็นหนี้ที่ขอรับชำระได้หรือไม่ แม้หนี้ที่เจ้าหนี้ขอรับชำระมานั้นจะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำมากล่าวอ้างฟ้องเป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วก็ตามแต่ก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลจึงมีอำนาจจะฟังข้อเท็จจริงว่าหนี้สินซึ่งยื่นคำขอรับชำระหนี้มีมูลหนี้อันจะพึงอนุญาตให้ได้รับชำระตามคำขอหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงคดีนี้ฟังได้ว่าหนี้ที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระเป็นหนี้ที่ขาดอายุความเสียแล้ว จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังขึ้น"พิพากษากลับว่า ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามคำสั่งของศาลล้มละลายกลาง อุทธรณ์ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3960/2546ธนาคาร ศรีนคร จำกัด โดยธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ผู้เข้าสวมสิทธิโจทก์ธนาคาร ศรีนคร จำกัด โดยธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ผู้เข้าสวมสิทธิเจ้าหนี้บริษัท นานาพรธอมอินเตอร์แอ็กชัปอร์ต จำกัดจำเลย ป.พ.พ. ม. 193/30, ม. 1001 พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 ม. 27, ม. 91, ม. 94, ม. 106, ม. 107, ม. 108ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ น. เข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลล้มละลายกลางสั่งรับฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์คดีจึงอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลาย จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายที่จะส่งคำร้องของ น. ที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลล้มละลายกลางไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ น. เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ มูลหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นหนี้ตามตั๋วสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตั๋วเงินซึ่งอาจใช้สิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระเงินตามสิทธิที่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีอยู่ตามตราสารและสัญญาตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2532 แต่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์กลับนำหนี้ที่มีอยู่มาฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 จึงขาดอายุความฟ้องร้องในมูลหนี้ตามตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีกำหนดเวลา 3 ปีและมูลหนี้ตามสัญญาขายลดตั๋วเงินที่มีกำหนดเวลา 10 ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 และมาตรา 193/30 แล้ว แม้ศาลล้มละลายกลางจะได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดโดยมิได้มีการยกเหตุเรื่องอายุความขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ก็ตาม ก็หาใช้ว่าศาลล้มละลายกลางได้วินิจฉัยยอมรับรองว่าเป็นหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้ไม่ อีกทั้งกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 27 ในส่วนของการขอรับชำระหนี้เป็นกระบวนการพิจารณาที่แยกต่างหากจากกระบวนการพิจารณาคดีและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ เมื่อบทบัญญัติในมาตรา 91,94,106,107 และ 108 ได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และศาลที่จะต้อง

พิจารณาในชั้นขอรับชำระหนี้อีกครั้งหนึ่งด้วยว่าหนี้ที่เจ้าหนี้แต่ละรายยื่นคำขอรับชำระหนี้ เป็นหนี้ที่ขอรับชำระหนี้ได้หรือไม่ แม้หนี้ที่เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้มานั้นจะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำมากล่าวอ้างฟ้องเป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วก็ตาม แต่ก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ เมื่อหนี้ที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระเป็นหนี้ที่ขาดอายุความ จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 94(1)คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14ธนาคารนครหลวง จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามสัญญาแพคเกจเครดิตเป็นเงิน 156,740,068.49 บาทเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้นำลูกหนี้และเจ้าหนี้ทั้งหลายตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้รายนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วทำความเข้าใจเห็นว่า สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เป็นเรื่องสัญญาขายลดตัวเงินและตัวสัญญาใช้เงิน มิใช่สัญญาแพคเกจเครดิต และหนี้ตามสัญญาดังกล่าวขาดอายุความแล้ว เป็นหนี้ที่จะฟ้องร้องให้บังคับคดีไม่ได้จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 94 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ. 2483 เห็นควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้รายนี้เสียทั้งสิ้นตามมาตรา 107(1) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีล้มละลายพิพากษากลับ ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จำนวน156,740,068.49 บาท ตามคำขอรับชำระหนี้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หักเงินจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนเจ้าหนี้ แต่ค่าทนายความให้เป็นพับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาเรื่องการเข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมเสียก่อน ปรากฏว่าขณะที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมนั้นเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลล้มละลายกลางสั่งรับฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว คดีจึงอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลาย จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายที่จะสั่งคำร้องของธนาคารนครหลวงไทยจำกัด (มหาชน) ที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลล้มละลายกลางไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ การที่ศาลล้มละลายกลางสั่งอนุญาตตามคำร้องจึงไม่ชอบให้ยกคำสั่งของศาลล้มละลายกลางที่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน)เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ และเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำร้องของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วว่าโจทก์ได้โอนสิทธิเรียกร้อง รวมทั้งสิทธิในทรัพย์ที่เป็นประกันหนี้ทั้งหมดที่มีต่อจำเลยให้แก่ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายจึงมีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน)เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ได้อีก ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งคัดค้านว่าลูกหนี้ได้ทำสัญญาขายลดตัวเงินฉบับลงวันที่ 19 สิงหาคม 2531 กับเจ้าหนี้ โดยมีนายกังวาล ตันติพงศ์ อนันต์ และนายทวี ตันติพงศ์อนันต์ กรรมการของลูกหนี้ทำสัญญาค้ำประกัน ต่อมาวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 ลูกหนี้ได้ออกตัวสัญญาใช้เงินเลขที่ พี.612/2532 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 สัญญาจะจ่ายเงินจำนวน 55,000,000บาท แก่เจ้าหนี้ภายใน 95 วัน นับแต่วันที่ลงในตัว โดยมีนายกังวาลและนายทวีเป็นผู้อวาลและนำมาขายลดให้แก่เจ้าหนี้ เมื่อครบกำหนดใช้เงินแล้ว ลูกหนี้ไม่ชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้นำมูลหนี้ตาม

ตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินพร้อมด้วยดอกเบี้ยรวมเป็นเงิน156,740,068.49 บาท
ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้ เมื่อศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด
เจ้าหนี้จึงยื่นคำขอรับชำระหนี้จำนวนนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของ
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าเจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้หรือไม่ เห็นว่า มูลหนี้
ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน และสัญญาขายลดตัวเงิน
ตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวถึงกำหนดชำระเงินวันที่ 10 ตุลาคม 2532 และเจ้าหนี้ในฐานะเป็นผู้รับเงิน
ตามตัวสัญญาใช้เงินก็ดี หรือในฐานะผู้ทรงตัวสัญญาใช้เงินตามสัญญาขายลดตัวเงินก็ดี อาจใช้
สิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามสิทธิที่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีอยู่ตามตราสารและสัญญาเช่น
ที่กล่าวมาตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2532 แต่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์กลับนำหนี้ที่มีอยู่ดังกล่าวมาฟ้อง
ลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 จึงขาดอายุความฟ้องร้องในมูลหนี้ตาม
ตัวสัญญาใช้เงินที่มีกำหนดเวลา 3 ปี และมูลหนี้ตามสัญญาขายลดตัวเงินที่มีกำหนดเวลา 10 ปี
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 และมาตรา 193/30 แล้ว แม้ในการ
พิจารณาคดีของศาลล้มละลายกลางจะได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดโดยมิได้มีการยก
เหตุเรื่องอายุความขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ก็ตาม ก็หาใช่ว่าศาลล้มละลายกลางได้
วินิจฉัยยอมรับรองว่าเป็นหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้ อีกทั้งกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายตาม
พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ในส่วนการขอรับชำระหนี้เป็นกระบวนการพิจารณาที่แยก
ต่างหากจากกระบวนการพิจารณาชั้นฟ้องคดีและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ดังจะเห็นได้โดยแจ้งชัด
ตามมาตรา 27 ที่บัญญัติว่า"เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว เจ้าหนี้จะขอรับ
ชำระหนี้ได้ก็แต่โดยปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัตินี้ แม้จะเป็นเจ้าหนี้ตาม
คำพิพากษาหรือเป็นเจ้าหนี้ที่ได้ฟ้องคดีแพ่งไว้แล้ว แต่คดียังอยู่ในระหว่างพิจารณาก็ตาม" และเมื่อ
พิจารณาประกอบกับบทบัญญัติในมาตรา 91, 94, 106, 107 และ 108 แล้ว จะเห็นได้ว่าได้
ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และศาลที่จะต้องพิจารณาในชั้นขอรับชำระหนี้อีกครั้งหนึ่ง
ด้วยว่าหนี้ที่เจ้าหนี้แต่ละรายยื่นคำขอรับชำระหนี้ เป็นหนี้ที่ขอรับชำระได้หรือไม่ แม้หนี้ที่เจ้าหนี้
ขอรับชำระมานั้นจะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำมากล่าวอ้างฟ้องเป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่ง
พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วก็ตามแต่ก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้
จำต้องถือตามไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลจึงมีอำนาจจะฟังข้อเท็จจริงว่าหนี้สินซึ่ง
ยื่นคำขอรับชำระหนี้มีมูลหนี้อันจะฟังอนุญาตให้ได้รับชำระตามคำขอหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงคดี
นี้ฟังได้ว่าหนี้ที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระเป็นหนี้ที่ขาดอายุความเสียแล้ว จึงต้องห้ามมิให้ขอรับ
ชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เจ้าหนี้
ได้รับชำระหนี้มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังขึ้น"พิพากษา
กลับว่า ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามคำสั่งของศาลล้มละลายกลาง(บรรหาร มูลทวี-
ประमाण ตียะไพบุลย์สิน-สุพัฒน์ บุญยุบล)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนก
หมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุ
ข้อเท็จจริงในคดีนี้เจ้าหนี้ตามคำพิพากษานำหนี้ที่ขาดอายุความแล้วไปฟ้องลูกหนี้เป็นคดี
ล้มละลาย จนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาด แล้วเจ้าหนี้นำหนี้ดังกล่าวไปยื่นคำขอรับ
ชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เป็นหนี้ที่ต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตาม
พระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 94(1) คำพิพากษาศาลฎีกานี้วินิจฉัยตามคำพิพากษาศาลฎีกา
ที่ 2317/2540 ซึ่งข้อเท็จจริงในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2317/2540 เป็นเรื่องเจ้าหนี้นำหนี้ตาม

คำพิพากษาในคดีแพ่งที่ขาดอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 193/32 แล้วไปฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด แล้วเจ้าหนี้ก็นำหนี้ดังกล่าวไปยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า แม้จะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำมาเป็นมูลฟ้องคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาด ก็ไม่ผูกพันศาลให้จำต้องถือตาม ต้องห้ามมิให้เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 94(1) อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงคล้าย ๆ กันนี้ศาลฎีกาเคยวินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3101/2541 ไปในทางตรงกันข้าม โดยข้อเท็จจริงในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3101/2541 เป็นเรื่องเจ้าหนี้นำหนี้ที่ขาดอายุความแล้วไปฟ้องเป็นคดีแพ่งก่อนศาลในคดีแพ่งพิพากษาให้ลูกหนี้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้ก็นำหนี้ตามคำพิพากษาไปฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายโดยฟ้องภายใน 10 ปี นับแต่วันศาลพิพากษาคดีแพ่งจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาด แล้วเจ้าหนี้ก็นำหนี้ดังกล่าวไปขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า หนี้ดังกล่าวมิใช่หนี้ที่จะฟ้องร้องบังคับคดีไม่ได้อันจะต้องห้ามมิให้เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้ตามความในมาตรา 94(1) เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะยกอายุความมาเป็นเหตุขอให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ไม่ได้ เนื่องจากข้อเท็จจริงในคำพิพากษาศาลฎีกาที่สามเหตุนี้และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2317/2540 ไม่เหมือนกับข้อเท็จจริงในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3101/2541 เสียทีเดียวโดยหนี้ที่เจ้าหนี้ไปยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3101/2541 เป็นหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งที่ยังอยู่ในระยะเวลาบังคับคดี 10 ปี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 และยังไม่ขาดอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/32 แม้มูลหนี้เดิมก่อนฟ้องคดีแพ่งจะเป็นมูลหนี้ที่ขาดอายุความแล้ว เจ้าหนี้ก็ได้นำมูลหนี้เดิมที่ขาดอายุความมาขอรับชำระหนี้ ซึ่งต่างกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่สามเหตุนี้ที่หนี้ซึ่งเจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้เป็นหนี้ที่ขาดอายุความแล้ว คำพิพากษาศาลฎีกาที่สามเหตุนี้จึงได้วินิจฉัยกลับหลักในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3101/2541 แต่อย่างไรก็ดี ประดิษฐ์ เอกมณีคำพิพากษา: คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 ธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามสัญญาแพ็คเกจเครดิตเป็นเงิน 156,740,068.49 บาท เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้นำลูกหนี้และเจ้าหนี้ทั้งหลายตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้รายนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วทำความเห็นว่า สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เป็นเรื่องสัญญาขายลดตัวเงินและตัวสัญญาใช้เงิน มิใช่สัญญาแพ็คเกจเครดิต และหนี้ตามสัญญาดังกล่าวขาดอายุความแล้ว เป็นหนี้ที่จะฟ้องร้องให้บังคับคดีไม่ได้จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 94 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 เห็นควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้รายนี้เสียทั้งสิ้นตามมาตรา 107(1) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีล้มละลายพิพากษากลับ ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จำนวน 156,740,068.49 บาท ตามคำขอรับชำระหนี้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หักเงินจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนเจ้าหนี้ แต่คำทนายความให้เป็นพับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาเรื่องการเข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมเสียก่อน ปรากฏว่าขณะที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมนั้นเป็นเวลาภายหลังจากที่

ศาลล้มละลายกลางสั่งรับฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว คดีจึงอยู่ระหว่างการพิจารณาของ ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลาย จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายที่จะสั่งคำร้องของ ธนาคารนครหลวงไทยจำกัด (มหาชน) ที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลล้มละลายกลาง ไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็น คู่ความแทนโจทก์ การที่ศาลล้มละลายกลางสั่งอนุญาตตามคำร้องจึงไม่ชอบให้ยกคำสั่งของ ศาลล้มละลายกลางที่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความ แทนโจทก์ และเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำร้องของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วว่า โจทก์ได้โอนสิทธิเรียกร้อง รวมทั้งสิทธิในทรัพย์ที่เป็นประกันหนี้ทั้งหมดที่มีต่อจำเลยให้แก่ธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายจึงมีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ได้อีก ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟัง เป็นยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งคัดค้านว่าลูกหนี้ได้ทำสัญญาขายลดตัวเงินฉบับลงวันที่ 19 สิงหาคม 2531 กับเจ้าหนี้ โดยมีนายกังวาล ต้นติพงศ์อนันต์ และนายทวี ต้นติพงศ์อนันต์ กรรมการ ของลูกหนี้ทำสัญญาค้ำประกัน ต่อมาวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 ลูกหนี้ได้ออกตัวสัญญาใช้เงินเลขที่ พ.612/2532 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 สัญญาจะจ่ายเงินจำนวน 55,000,000 บาท แก่เจ้าหนี้ ภายใน 95 วัน นับแต่วันที่ลงในตัว โดยมีนายกังวาลและนายทวีเป็นผู้อาวัลและนำมาขายลดให้แก่ เจ้าหนี้ เมื่อครบกำหนดใช้เงินแล้ว ลูกหนี้ไม่ชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงิน ให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้นำมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินพร้อมด้วย ดอกเบี้ยรวมเป็นเงิน 156,740,068.49 บาท ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้ เมื่อศาลล้มละลาย กลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด เจ้าหนี้จึงยื่นคำขอรับชำระหนี้จำนวนนี้ต่อ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าเจ้าหนี้มีสิทธิ ได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้หรือไม่ เห็นว่า มูลหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นหนี้ ตามตัวสัญญาใช้เงิน และสัญญาขายลดตัวเงิน ตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวถึงกำหนดชำระหนี้วันที่ 10 ตุลาคม 2532 และเจ้าหนี้ในฐานะเป็นผู้รับเงินตามตัวสัญญาใช้เงินก็ดี หรือในฐานะผู้ทรง ตัวสัญญาใช้เงินตามสัญญาขายลดตัวเงินก็ดี อาจใช้สิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามสิทธิที่ เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีอยู่ตามตราสารและสัญญาเช่นที่กล่าวมาตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2532 แต่ เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์กลับนำหนี้ที่มีอยู่ดังกล่าวมาฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 จึงขาดอายุความฟ้องร้องในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินที่มีกำหนดเวลา 3 ปี และ มูลหนี้ตามสัญญาขายลดตัวเงินที่มีกำหนดเวลา 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 และมาตรา 193/30 แล้ว แม้ในการพิจารณาคดีของศาลล้มละลายกลางจะได้มีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดโดยมิได้มีการยกเหตุเรื่องอายุความขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยยกฟ้อง โจทก์ก็ตาม ก็หาใช่ศาลล้มละลายกลางได้วินิจฉัยยอมรับรองว่าเป็นหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้ อีกทั้งกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ในส่วนการขอรับ ชำระหนี้เป็นกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างหากจากกระบวนการขึ้นฟ้องคดีและมีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ดังจะเห็นได้โดยแจ้งชัดตามมาตรา 27 ที่บัญญัติว่า"เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว เจ้าหนี้จะขอรับชำระหนี้ได้ก็แต่โดยปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวไว้ใน พระราชบัญญัตินี้ แม้จะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือเป็นเจ้าหนี้ที่ได้ฟ้องคดีแพ่งไว้แล้ว แต่คดี ยังอยู่ในระหว่างพิจารณาก็ตาม" และเมื่อพิจารณาประกอบกับบทบัญญัติในมาตรา 91, 94, 106, 107 และ 108 แล้ว จะเห็นได้ว่าได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และศาลที่จะต้อง

พิจารณาในชั้นขอรับชำระหนี้อีกครั้งหนึ่งด้วยว่าหนี้ที่เจ้าหนี้แต่ละรายยื่นคำขอรับชำระหนี้ เป็นหนี้ที่ขอรับชำระได้หรือไม่ แม้หนี้ที่เจ้าหนี้ขอรับชำระมานั้นจะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำมากล่าวอ้างฟ้องเป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วก็ตามแต่ก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลจึงมีอำนาจจะฟังข้อเท็จจริงว่าหนี้สินซึ่งยื่นคำขอรับชำระหนี้มีมูลหนี้อันจะฟังอนุญาตให้ได้รับชำระตามคำขอหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงคดีนี้ฟังได้ว่าหนี้ที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระเป็นหนี้ที่ขาดอายุความเสียแล้ว จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังขึ้น"พิพากษากลับว่า ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามคำสั่งของศาลล้มละลายกลาง คู่บ้าย่อยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3960/2546 ธนาคาร ศรีนคร จำกัด โดยธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ผู้เข้าสวมสิทธิ โจทก์ธนาคาร ศรีนคร จำกัด โดยธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ผู้เข้าสวมสิทธิเจ้าหนี้ บริษัท นานาพรณอมปอร์ตเอ็กซ์พอร์ต จำกัดจำเลย ป.พ.พ. ม. 193/30, ม. 1001 พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 ม. 27, ม. 91, ม. 94, ม. 106, ม. 107, ม. 108 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ น. เข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลล้มละลายกลางสั่งรับฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์คดีจึงอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลาย จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายที่จะสั่งคำร้องของ น. ที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลล้มละลายกลางไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ น. เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ มูลหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินซึ่งอาจใช้สิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระเงินตามสิทธิที่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์มีอยู่ตามตราสารและสัญญาตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2532 แต่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์กลับนำหนี้ที่มีอยู่มาฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 จึงขาดอายุความฟ้องร้องในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินที่มีกำหนดเวลา 3 ปีและมูลหนี้ตามสัญญาขายลดตัวเงินที่มีกำหนดเวลา 10 ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 และมาตรา 193/30 แล้ว แม้ศาลล้มละลายกลางจะได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดโดยมิได้มีการยกเหตุเรื่องอายุความขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ก็ตาม ก็หาใช่ว่าศาลล้มละลายกลางได้วินิจฉัยยอมรับรองว่าเป็นหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้ไม่ อีกทั้งกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 27 ในส่วนของการขอรับชำระหนี้เป็นกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างหากจากกระบวนการพิจารณาคดีและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ เมื่อบทบัญญัติในมาตรา 91,94,106,107 และ 108 ได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และศาลที่จะต้องพิจารณาในชั้นขอรับชำระหนี้อีกครั้งหนึ่งด้วยว่าหนี้ที่เจ้าหนี้แต่ละรายยื่นคำขอรับชำระหนี้ เป็นหนี้ที่ขอรับชำระหนี้ได้หรือไม่ แม้หนี้ที่เจ้าหนี้ขอรับชำระหนี้มานั้นจะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำมากล่าวอ้างฟ้องเป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วก็ตาม แต่ก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ เมื่อหนี้ที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระเป็นหนี้ที่ขาดอายุความ จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 94(1)คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 ธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามสัญญาแพ็คเกจเครดิตเป็นเงิน 156,740,068.49 บาทเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้นัดลูกหนี้และเจ้าหนี้ทั้งหลายตรวจคำขอรับ

ชำระหนี้ตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้รายนี้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วทำความเห็นว่า สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เป็นเรื่องสัญญาขายลดตัวเงินและตัวสัญญาใช้เงิน มีใช้สัญญาแพ่งกึ่งเครดิต และหนี้ตามสัญญาดังกล่าวขาดอายุความแล้ว เป็นหนี้ที่จะฟ้องร้องให้บังคับคดีไม่ได้จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 94 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 เห็นควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้รายนี้เสียทั้งสิ้นตามมาตรา 107(1) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เจ้าหนี้อุทธธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีล้มละลายพิพากษากลับ ให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้จำนวน 156,740,068.49 บาท ตามคำขอรับชำระหนี้ ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หักเงินจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนเจ้าหนี้ แต่ค่าทนายความให้เป็นพับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาเรื่องการเข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมเสียก่อน ปรากฏว่าขณะที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิมนั้นเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลล้มละลายกลางสั่งรับฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว คดีจึงอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลาย จึงเป็นอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายที่จะสั่งคำร้องของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ที่จะเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ ศาลล้มละลายกลางไม่มีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ การที่ศาลล้มละลายกลางสั่งอนุญาตตามคำร้องจึงไม่ชอบให้ยกคำสั่งของศาลล้มละลายกลางที่อนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ และเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำร้องของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วว่าโจทก์ได้โอนสิทธิเรียกร้อง รวมทั้งสิทธิในทรัพย์สินที่เป็นประกันหนี้ทั้งหมดที่มีต่อจำเลยให้แก่ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) แล้วศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายจึงมีคำสั่งอนุญาตให้ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ได้อีก ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งคัดค้านว่าลูกหนี้ได้ทำสัญญาขายลดตัวเงินฉบับลงวันที่ 19 สิงหาคม 2531 กับเจ้าหนี้ โดยมีนายกังวาล ตันติพงศ์อนันต์ และนายทวี ตันติพงศ์อนันต์ กรรมการของลูกหนี้ทำสัญญาค้ำประกัน ต่อมาวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 ลูกหนี้ได้ออกตัวสัญญาใช้เงินเลขที่ พ.612/2532 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2532 สัญญาจะจ่ายเงินจำนวน 55,000,000 บาท แก่เจ้าหนี้ภายใน 95 วัน นับแต่วันที่ลงในตัว โดยมีนายกังวาลและนายทวีเป็นผู้อวัลและนำมาขายลดให้แก่เจ้าหนี้ เมื่อครบกำหนดใช้เงินแล้ว ลูกหนี้ไม่ชำระเงินตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินให้แก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้จึงได้นำมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินและสัญญาขายลดตัวเงินพร้อมด้วยดอกเบี้ยรวมเป็นเงิน 156,740,068.49 บาท ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้ เมื่อศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด เจ้าหนี้จึงยื่นคำขอรับชำระหนี้จำนวนนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าเจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้หรือไม่ เห็นว่า มูลหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เป็นหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงิน และสัญญาขายลดตัวเงิน ตัวสัญญาใช้เงินดังกล่าวถึงกำหนดชำระเงินวันที่ 10 ตุลาคม 2532 และเจ้าหนี้ในฐานะเป็นผู้รับเงินตามตัวสัญญาใช้เงินก็ดี หรือในฐานะผู้ทรงตัวสัญญาใช้เงินตามสัญญาขายลดตัวเงินก็ดี อาจใช้สิทธิเรียกร้องให้ลูกหนี้ชำระเงินตามสิทธิที่เจ้าหนี้เป็นผู้เป็นโจทก์มีอยู่ตามตราสารและสัญญาเช่นที่กล่าวมาตั้งแต่วันที่ 10 ตุลาคม 2532 แต่

เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์กลับนำหนี้ที่มีอยู่ดังกล่าวมาฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายคดีนี้เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2543 จึงขาดอายุความฟ้องร้องในมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินที่มีกำหนดเวลา 3 ปี และมูลหนี้ตามสัญญาขายลดตัวเงินที่มีกำหนดเวลา 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1001 และมาตรา 193/30 แล้ว แม้ในการพิจารณาคดีของศาลล้มละลายกลางจะได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดโดยมิได้มีการยกเหตุเรื่องอายุความขึ้นมาพิจารณาวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์ก็ตาม ก็หาใช่ว่าศาลล้มละลายกลางได้วินิจฉัยยอมรับรองว่าเป็นหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้อีกทั้งกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ในส่วนการขอรับชำระหนี้เป็นกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างหากจากกระบวนการพิจารณาชั้นฟ้องคดีและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ดังจะเห็นได้โดยแจ้งชัดตามมาตรา 27 ที่บัญญัติว่า"เมื่อศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว เจ้าหนี้จะขอรับชำระหนี้ได้ก็แต่โดยปฏิบัติตามวิธีการที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัตินี้ แม้จะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือเป็นเจ้าหนี้ที่ได้ฟ้องคดีแพ่งไว้แล้ว แต่คดียังอยู่ในระหว่างพิจารณาก็ตาม" และเมื่อพิจารณาประกอบกับบทบัญญัติในมาตรา 91, 94, 106, 107 และ 108 แล้ว จะเห็นได้ว่าได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์และศาลที่จะต้องพิจารณาในชั้นขอรับชำระหนี้อีกครั้งหนึ่งด้วยว่าหนี้ที่เจ้าหนี้แต่ละรายยื่นคำขอรับชำระหนี้ เป็นหนี้ที่ขอรับชำระได้หรือไม่ แม้หนี้ที่เจ้าหนี้ขอรับชำระมานั้นจะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้นำมากล่าวอ้างฟ้องเป็นคดีล้มละลายจนศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดแล้วก็ตามแต่ก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลจึงมีอำนาจจะพึงข้อเท็จจริงว่าหนี้สินซึ่งยื่นคำขอรับชำระหนี้มีมูลหนี้อันจะพึงอนุญาตให้ได้รับชำระตามคำขอหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงคดีนี้ฟังได้ว่าหนี้ที่เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระเป็นหนี้ที่ขาดอายุความเสียแล้ว จึงต้องห้ามมิให้ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 94(1) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ฟังขึ้น"พิพากษากลับว่า ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามคำสั่งของศาลล้มละลายกลาง

องค์คณะ

บรรหาร มูลทวี · ประมาณ ตียะไพบูลย์สิน · สุพัฒน์ บุญยุบล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3960/2546>